



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-6 Уп. 70/18 (2016)
07.12.2018. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Снежане Алексић и Биљане Стојановић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., кога заступа Драгана Динић-Јотић, адвокат из Београда, Кумановска 11, за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда I-1 У 24513/10 од 08.12.2011. године, у извршењу одлуке Врховног касационог суда Узп. 496/17 од 06.09.2018. године, у предмету престанак радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.12.2018. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Решењем Управног суда I-6 Уп.77/16 од 13.10.2017. године одбачена је тужба тужиоца за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда I-1 У 24513/10 од 08.12.2011. године. Наведеном пресудом одбијена је тужба тужиоца, поднета против Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број 118-1-40/10 од 28.05.2010. године, којим је раднику Министарству унутрашњих послова, Управе граничне полиције, Регионалног центра граничне полиције према Црној Гори, престао радни однос са 28.05.2010. године, због безбедносних сметњи.

Пресудом Врховног касационог суда Узп. 496/17 од 06.09.2018. године, уважен је захтев тужиоца за преиспитивање решења Управног суда I-6 Уп.77/16 од 13.10.2017. године, решење је укинута и предмет враћен суду на поновно одлучивање.

Према образложењу пресуде Врховног касационог суда, Управни суд је пропустио да испита постојање услова предвиђених одредбом члана 56. став 1. тачка 7. и члана 57. Закона о управним споровима, за понављање поступка у предмету окончаног пресудом I-1 У 24513/10 од 08.12.2011. године.

У поступку испитивања поднете тужбе за понављање поступка, Управни

суд је нашао да тужбу треба одбацити, јер тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка.

Тужилац је дана 23.06.2016. године поднео Управном суду тужбу за понављање судског поступка окончаног наведеном пресудом Управног суда од 08.12.2011. године, са разлога прописаних одредбом члана 56. став 1. тачка 7. и члана 57. Закона о управним споровима. Наводи да је сазнао за пресуду Европског суда за људска права – Стразбур од 12.01.2016. године, која је објављена у Службеном гласнику РС, број 53/2016 од 07.06.2016. године, којом су усвојене представке три држављанина наше земље, бивших полицајца, којима је исто као и тужиоцу престао радни однос код туженог, због тога што је против тих лица као припадника МУП-а покренут кривични поступак, због основане сумње да су извршили кривична дела, а та лица су касније ослобођена кривичне одговорности. Сматра да је наведени став поменуте одлуке Европског суда од утицаја на законитост правноснажно окончаног управно-судског поступка. Предлаже да суд тужбу уважи, дозволи понављање поступка и у поновљеном поступку преиначи пресуду Управног суда I-1 У. 24513/10 од 08.12.2011. године и реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, као и да тужиоцу надокнади трошкове спора у укупном износу од 33.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде, са законском каматом од дана истека парационог рока за извршење.

Увидом у списе предмета утврђено је да је пресудом Управног суда I-1 У. 24513/10 од 08.12.2011. године, одбијена тужба тужиоца поднета против Министарства унутрашњих послова Републике Србије, ради поништаја решења 01 број 118-1-40/10 од 28.05.2010. године, којим је одлучено да тужиоцу као раднику Министарства унутрашњих послова Управе граничне полиције Регионалног центра граничне полиције према Црној Гори, престаје радни однос са 28.05.2010. године, због безбедносних сметњи на основу члана 168. Закона о полицији, а у вези са чланом 111. став 2. истог закона.

Одредбом члана 56. став 1. тачка 7) Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), прописано је да ће се поступак завршен правоснажном пресудом или решењем поновити по тужби странке ако став из накнадно донете одлуке Европског суда за људска права о истој ствари може да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка.

Чланом 59. Закона о управним споровима, прописано је да се у тужби за понављање поступка мора нарочито навести судска одлука донета у поступку чије се понављање тражи, законски разлог понављања (члан 56.) и докази, односно околности које чине вероватним постојање тог основа, околности из којих произлази да је тужба поднета у законском року и чиме се то доказује, у ком правцу и у ком обиму се предлаже измена судске одлуке донете у поступку чије се понављање тражи.

Одредбом члана 60. Закона о управним споровима, прописано је да ће суд решењем одбацити тужбу за понављање поступка ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице, или да тужба није благовремена, или да странка није учинила вероватним постојање законског основа за понављање.

Имајући у виду наведено, према оцени Управног суда, не може се сматрати да је странка учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка. Ово стога што тужилац своју тужбу заснива на ставу из одлуке Европског суда за људска права, донетој у представци Ивана Милојевића, Миодрага Радосављевића и Петра Величковића против Републике Србије, објављене у “Службеном гласнику РС” број 53 од 07.06.2016. године, која се односи на ситуацију престанка радног односа полицајаца против којих је у току кривични поступак, на основу члана 45. Закона о Министарству унутрашњих послова из 1991. године, док је пресудом Управног суда I-1 У 24513/10 од 08.12.2011. године, одбијена тужба тужиоца поднета ради поништаја решења туженог од 28.05.2010. године, којим је тужиоцу престао радни однос на основу члана 168. Закона о полицији, због безбедносних сметњи. Стога, по налажењу овог суда, наведена одлука Европског суда за људска права, на коју се тужилац позива, није донета у истој правној ствари и не односи се на исту ситуацију у којој је донета пресуда Управног суда којом је окончан поступак чије се понављање тужбом тражи, јер не постоји идендитет странака нити идендитет предмета спора. Полазећи од изнетог, по оцени Управног суда, тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање предметног управног спора у складу са чланом 59. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима.

Имајући у виду наведено, Управни суд је применом одредбе члана 60. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву овог решења.

Суд није решавао о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора имајући у виду напред донету одлуку.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 07.12.2018. године, I-6 Уп. 70/18 (2016)

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа - судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД